

det er, det her gælder om. Men jeg kan se det, og jeg haaber, at flere og flere af de tilstedeværende paa denne Side vilde faa Djnene op derfor. Der er endnu paa disse Fælleder i Københavns umiddelbare Nærhed en Plads, hvor man kan se Jordens naturlige Overflade, hvor man kan bevæge sig frit og have Kjølelsen af, at her er man ikke indehæret af Ejendomsrettens Grænser og Grænser, men her kan man gaa mellem hverandre, som man har mest Lyst til. Her er man Selvejer, for dette Terrain ejer Staten og Kommunen i Forening, det er et Fælleseje. Dette er en af de Ting, som jeg vil anbefale Demokratiet fremfor alt at lægge Mærke til, at slikt et Fælleseje skal man vaage over, og saa lidt som muligt tillade, at det stykkes ud. For naar man ødelægger Fællesejet, saa lide de store intet, idet de have i deres Særeje et udmærket Ækvivalent for de Smuler, der gaa tabt for dem, men de, som næsten intet Særeje have, lide et stort Tab, hver Gang man lægger Bessag paa saadanne Ting, der tilhøre alle, som ere Allemands Ejendom. Og derfor skal man holde paa disse Fælleder som et Palladium for den københavnske Befolkning uden Hensyn til, om vi sympatisere med den københavnske Befolkning for Njeblikket i Døgnets Stridigheder eller ikke sympatisere med den. Befolkningen i København omfatter omtrent $\frac{1}{6}$ af det danske Folk, og ingen Demokrat kan være ligegyldig for, om $\frac{1}{6}$ af den danske Befolkning bliver stillet under betydelig ugunstigere Forhold, end den er stillet under for Njeblikket. Ingen kan tie stille, forekommer det mig, om man lister denne kostelige Ejendom bort fra dem, uden at de lægge Mærke til det, uden at de faa Vejlighed til at se ret ind i, hvad der gøres. Og hvad der gøres, læg vel Mærke til det, er uopretteligt. Hvis Tjenden sluger de to Fælleder, saar man aldrig i Evighed mere noget saadant, fordi de yderligere liggende Terrainer allerede ere optagne af den private Ejendomsret; man saar aldrig igen dette Fælleseje, man saar aldrig denne store Fællede, hvorpaa den menige københavnske Befolkning skal møre sig, skal forfriske sig, skal tilbringe Sommeren, skal ligge paa Landet saa at sige om Sommeren. Jeg vil endnu en Gang vende tilbage til den Tanke, at man vil saa gerne springe over der, hvor Gærdet er lavest. Det er sandt, og det har særlig de store en ganske overordentlig Tilbøjelighed til. Men vi, der ere valgte som Folkets Repræsentanter, vi have faaet en Gærdplads der, hvor Gærdet er lavest. Der skalde vi fortrinnsvis staa, der er vor Post, og der skulle vi ikke tillade, at man bryder over.

Med disse Ord vilde jeg gerne anbefale denne Sag til Tingets Opmærksomhed. Jeg har prøvet paa endnu en Gang at drage dette Spørgsmaal frem for de Herrer, og haaber ikke, at jeg skal have talt forgæves.

J. Scavenius: Forstøllen mellem det Forslag til en Vortflytning og Ombygning af Frederiks Hospital og til Nybygningen for de lægevidenskabelige Anstalter, som ligge for i Nar og det, som laa for de foregaaende Nar, er i Virkeligheden den, at det Forslag, der tidligere laa for, gif ud paa at stasse Universitetet og Landet det bedste mulige paa dette Omraade, det, som fuldt ud kunde tilfredsstille alle Fordringer. Det Forslag, der nu ligger for, har derimod indskrænket sig. Det er af finansielle Hensyn gaaet tilbage fra at fordre det bedste og fordrer kun, hvad man mener, man kan nøjes med indtil videre, hvad jo ogsaa tydelig nok fremgaar af Fakultetets Slutningserklæring. Jeg har derfor ikke det allermindste imod, at man vil bedømme min Administration efter, hvorefter jeg har foreslaaet denne Sag eller andre lignende Sager ordnet tidligere. Jeg har altid ment, det var det rette at fordre det bedste mulige, for saa vidi som det i det hele taget er muligt for Staten at gennemføre det, og der kan ikke være Tvivl om, at er det muligt for Staten at gennemføre en Ordning paa dette Punkt, som koster 4,650,000 Kr., er det ogsaa muligt at gennemføre en Ordning, som koster $5\frac{1}{2}$ Million Kr.; derom kan der ikke være Tvivl. Jeg har intet imod, at man bedømmer min Administration her efter, tværtimod; nu vil jeg imidlertid ikke lægge min meget ærede Efterfølger det til Last, at han har søgt at komme til de størst mulige Indskrænkninger paa dette Gæbet; det har jo vist sig Nar efter Nar, at Sagen har sine meget store Vanskeligheder i dette Ting, og disse Vanskeligheder have ogsaa, om end ikke fortrinnsvis, været af finansiell Betydning. Man har i dette Ting trykket Administrationen hen til at komme med billigere Forslag.

Det, det nu kommer an paa, naar man skal bedømme det Forslag, der nu ligger for, for saa vidt det efter de foreliggende Oplysninger er muligt at bedømme det, er altsaa at gennemgaa de foreslaaede Reduktioner. For det første er der foreslaaet en Reduktion af Friboliger. Man mener, det er ikke nødvendigt, at Direktøren bor paa Anstalten. Nej, sikkert er det, at det er ikke nødvendigt, men at det er det bedste, tror jeg, alle kunne være enige om. Man har ment, at det ikke var nødvendigt, at der gaves Plads til fire gifte Reservelæger, men at man kan nøjes med to gifte og to ugifte. Naa, det kan man vel